

jeg, jeg maa bede om at have tilgode til en anden Gang.“

I det samme viste ogsaa den hvidblonde Ole sig for at sige, at Middagsmaden var færdig. Emanuel hilste kammeratligt paa sin tilkommende Svoger og tog ham for første Gang nøjere i Øjesyn. Det var en køn, frisk, femtenaarig Knøs, lidt lille ligesom Hansine og med et endnu ganske barnligt Ansigtsudtryk.

„Vi to skal blive Venner!“ sagde Emanuel og kneb ham i den æblerøde Kind.

Fyren stirrede maabende op paa ham og derefter hen paa Faderen; og ikke saa saare havde Emanuel sluppet ham, før han løb alt, hvad han kunde, bag om Ladelængen og ind i Bryggerset, hvor han grinende fortalte Husmandskonen, hvad Kapellanen havde sagt. Men Konen, som efterhaanden havde faaet Færten af, hvad der var paa Færde, trak Munden op til Ørene og sagde:

„Du er en rigtig Fjerding, Ole! Kan du da itte begribe, hvad her gaar for sig!“

I samme Øjeblik begreb Ole. Rød som det dryppende Blod stirrede han op paa Konen, vendte sig derpaa omkring og løb sin Vej. Da Moderen lidt efter traadte ud paa Stenflisen og raabte ham